

La fi dels isards

Abans que els turons xuclin el sol, contemplo la massa d'aigua salada de l'horitzó que cada dia s'apropa més. Tanco els ulls, encara alerta dels perills de la foscor, mentre recordo com era la meva terra.

A finals d'hivern, encara no pujàvem als cims on les glaceres es començaven a fondre. Corríem pels camps verds perseguint-nos entre nosaltres. Buscàvem que el sol toqués el nostre pelatge aspre i d'un color marró apagat. Saltàvem de roca en roca per la carena, fins que arribàvem al rierol. Bevíem l'aigua fresca i tornàvem, de pressa, a les valls.

En canvi, ara, totes les nues roques veuen el sol que cada dia pica més. Quan fem cabrioles, la polseguera de la terra àrida s'aixeca a les nostres potes. El rierol cada dia és més sec, ja que només una mica d'aigua llisca per les seves pedres. Ja no hi són els arbres que ens feien ombra ni la neu dels cims. Mentre el sol s'amaga per complet, m'adono, que algun dia, ja no hi serem ni nosaltres.

Mart.